

EXPLORATORII

Muntele de Fum

ERIN HUNTER

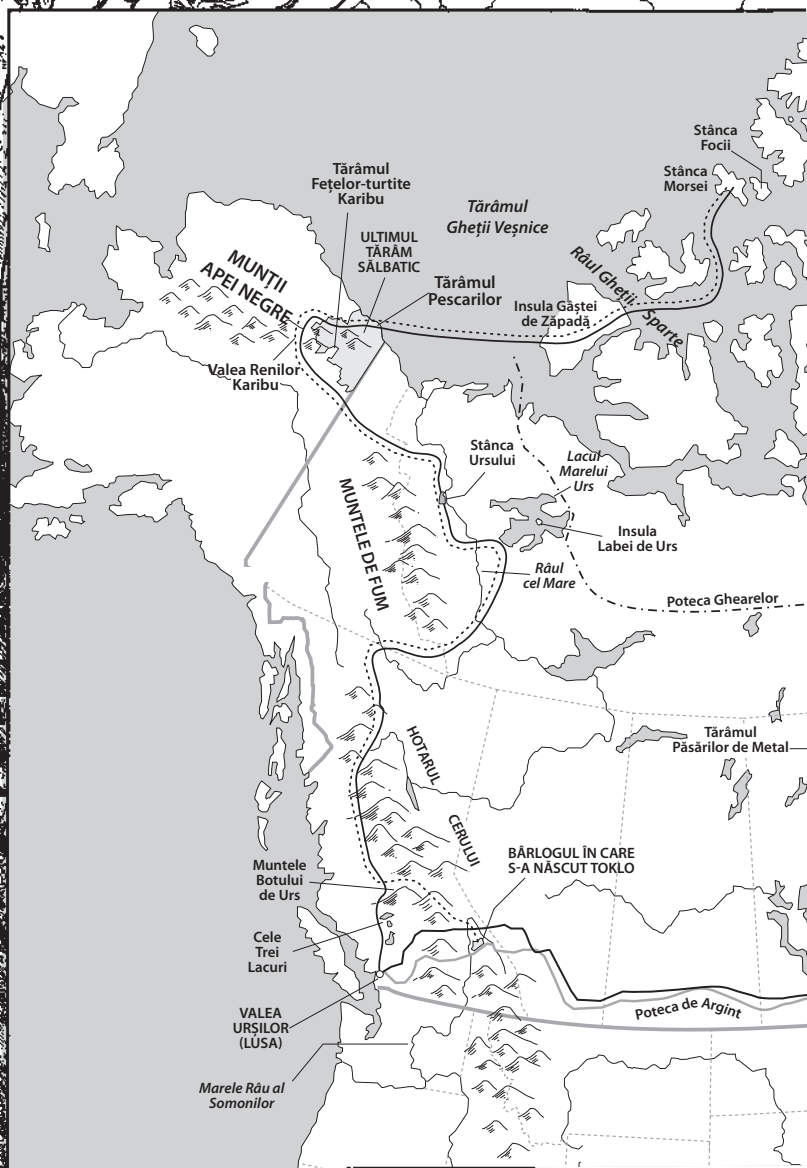
EXPLORATORII
Muntele de Fum

Cartea a III-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Îi mulțumesc în mod deosebit lui Tui Sutherland

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

0 800 mi
0 1200 km

Oceanul Arctic

INSULELE
REGINA
ELISABETA

Marea Beaufort

LANTUL MONTAN
BROOKS

Canalul Parry

REZERVAȚIA
NAȚIONALĂ ARCTICĂ

INSULA
BANKS

INSULA
VICTORIA

MUNȚII
MACKENZIE

Fluviul
Mackenzie

Alaska

MUNȚII
STANCOSI

Insula
Superstiției

Great
Bear
Lake

Cercul

Golful
Alaska

Yellowknife

Great
Slave
Lake

Fairbanks

Anchorage

Whitehorse

Juneau

Prince
Rupert

CANADA

Oceanul
Pacific

REZERVAȚIA
NATURALĂ
REVELSTOKE

Edmonton

GRĂDINA ZOOLOGICĂ
DIN VANCOUVER

Vancouver

Calgary

Regina

Seattle

Canadian Pacific Railway

Portland

Fluviul
Columbia

Helena

STATELE

Bismarck

Călătoria urșilor, așa cum o văd oamenii

CAPITOLUL 1

Kallik

Urcând panta pietroasă în spatele lui Toklo și al lui Ujurak, Kallik simți cum o boare ușoară îi răvășește blana, aducând cu ea mirosul apei proaspete și al unor urși ciudați. Dintre crăpăturile pietrelor se șteau smocuri firave de iarbă, iar drumul era plin de pietricele, pe care Kallik le împingea la vale. La orizont, se putea vedea deja o lumină portocalie: noaptea se apropia de sfârșit, deși urșii nu simțeau că ar fi pornit la drum de prea mult timp.

Kallik se întoarse să vadă ce face fratele ei, Taqqiq. Acesta mergea la câțiva pași distanță, târșându-și labele și rostogolind pietricele la fiecare pas. Nu părea foarte încântat de această călătorie, în compania urșilor bruni. Kallik se întreba de ce fratele ei este așa de gânditor. Cândva, era suficient să-i privească fața și își dădea seama cu ușurință de starea pe care o avea. Acum, după atâtea luni, Taqqiq îi părea un străin.

În spatele lui, în partea de jos a crestei pe care urcau, Kallik văzu primele raze de soare reflectându-se în oglinda Lacului Marelui Urs. Observă și câteva mogâldețe mișcându-se pe

malul acestuia. Urșii începuseră să părăsească Întâlnirea de Ziua Cea Mai Lungă, îndreptându-se către casele lor din păduri, din munți și din vastele întinderi de gheață – care se vor forma din nou acum, după ce soarele a pierdut controlul asupra cerului. Erau atât de mulți urși acolo, încât nasul fin al lui Kallik îi putea simți chiar și de la o asemenea distanță. Simțea cu ușurință izul de blană umedă și de pui murdari de noroi. Toți urșii albi pe care îi întâlnise se întorceau la Marea Topită, locul în care se născuseră Kallik și Taqqiq... locul unde mama lor, Nisa, își dăduse ultima suflare. De pe creastă, Kallik observă că urșii stăteau depărtați unii de alții, în cea mai mare parte, alegându-și cu bună știință drumuri separate, pentru a călători singuri.

Nu și Kallik. Ea nu mai era singură.

Simți cum un bot rece o împunge în coasta stângă. Kallik își întoarse capul și văzu lângă ea un pui mic de urs negru.

— E ciudat să constăți că îi lași pe toți în spate, nu-i așa? spuse Lusa în șoaptă, încercând parcă să-și armonizeze vocea cu natura, nemișcată în zorii acelei zile. În lumina încă palidă, ochii ei păreau mai mari decât în realitate.

— Sper să ajungă toți, cu bine, la casele lor.

În vocea ei se citea puțină melancolie, pentru că puiul urmărea cum toți ceilalți urși negri o porniseră în direcția opusă. Își scutură blana, încercând să își alunge nostalgia:

— Dar mă bucur că te afli aici, Kallik. Mă bucur că te afli printre noi.

— Și eu... și Taqqiq, ținu Kallik să precizeze.

Lusa își întoarse privirea către celălalt pui de urs alb. Kallik făcu la fel, și observă că lui Taqqiq i se prinsese un petic de mușchi între gheare. Își răsuca nervos laba, încercând

să se descotorosească de încâlceala care îi stingherea mersul, își rânjea colții și tot mormăia ceva, nemulțumit.

— Da, și tu, și Taqqiq, răspuse Lusa într-un târziu, însă Kallik simți imediat lipsa de entuziasm cu care noua ei prietenă menționase numele fratelui ei.

Se hotărî să schimbe subiectul. Spera doar ca Taqqiq să fie din nou așa cum era pe vremuri, când trăiau pe gheață, împreună cu Nisa, și el era un pui vesel și jucăuș. Dacă ar reuși să facă asta, cu siguranță că și ceilalți ar fi ceva mai prietenoși cu el.

— Nu-mi vine să cred că soarele își arată fața, spuse Kallik, înclinându-și capul și scrutând linia orizontului.

Și ea, și Lusa, porniră din nou la drum, călcând pe pietrele reci și cenușii și grăbindu-se să îi prindă din urmă pe Toklo și pe Ujurak.

— Am crezut că, după Ziua Cea Mai Lungă, și nopțile vor fi mai lungi. Abia dacă am avut timp să urmărm Steaua Căii.

— O vom mai vedea o vreme, răspuse Lusa, înălțându-și botul către steaua cea luminoasă care încă mai strălucea. Și îl avem pe Ujurak. El știe încotro ne îndreptăm.

Kallik clipi, amintindu-și de zilele călduroase, nesfârșite, în care călătorise către Lacul Marelui Urs, neștiind nici măcar pentru o clipă încotro se îndreaptă.

— Mă simt în siguranță că există cineva pe care trebuie doar să îl urmărm, remarcă ea cu glas domol. M-am simțit pierdută atât de multă vreme...

Privi în față și-i observă pe cei doi urși bruni, care se opriseră să bea apă dintr-un pârâiaș care se strecura printre pietre. Razele palide ale soarelui se reflectau în blana lor, colorând-o în nuanțe aurii.

— Dar ai făcut exact ceea ce ți-ai propus, îi aminti Lusa, grăbind pasul.

Amândouă erau însetate, după o noapte petrecută pe drum.

— Ți-ai găsit fratele, încheie Lusa.

— Da, l-am găsit, răspunse Kallik. „Cu toate că lucrurile nu s-au petrecut exact așa cum m-aș fi așteptat“, gândi ea.

Toklo își roti capul, privind cele două ursoaice cum se cațără pe stânci, îndreptându-se către el. Ochiul lui castanii erau lipsiți de orice expresie – de parcă nu i-ar fi păsat dacă Lusa și Kallik ar fi putut ajunge sau nu la pârâu. Kallik își dorea să știe cum să-i intre în grații. Dacă ar dovedi că-i poate fi de folos... sau dacă Toklo ar observa că Taqqiq nu este atât de rău pe cât pare.

Băgându-și laba în apă, Kallik simți răceala de gheață a pârâului. Și-ar fi dorit ca acesta să fi fost mai adânc, ca să se poată întinde și să se răcorească.

— Brrrrr! se cutremură Lusa, băgând o labă în apa curgătoare.

Sorbi câteva înghițituri, încercând să nu își ude nasul.

— E rece ca gheața!

— Ba e perfectă, spuse Kallik, băgându-și botul în apă și scuturându-și capul.

Chiar în clipa aceea își făcu apariția și Taqqiq, pe care îl stropi din cap până-n picioare.

— Taqqiq, zici că e zăpadă, nu-i așa?

— Nu prea, mormăi Taqqiq. Mi-ai spus că o să găsim zăpadă adevărată. Cum am putea ști că măcar există așa ceva în direcția asta? Cel puțin la Marea Topită știam cu certitudine că a existat, *cândva*, zăpadă.

— Într-o zi, și aici o să fie zăpadă, spuse Ujurak, privind către cerul roz-cenușiu, complet lipsit de nori. Vreau să spun... poate nu foarte curând. Dar știu că va ninge după ce se va termina sezonul în care peștii saltă prin apă.

— Pești care saltă prin apă? se miră Taqqiq, ridicându-și nedumerit buza superioară. Ce mai e și aia?

— Urșii negri îl numesc sezonul frunzelor, se băgă și Lusa în vorbă. Atunci când zilele sunt lungi și călduroase.

— Aha... vor să spună zilele de arșiță-pe-cer, îi explică Kallik lui Taqqiq. Va trebui să așteptăm întoarcerea cerului-de-zăpadă.

— Dacă se va întoarce, bodogăni Taqqiq, curățându-și cu zgomot ghearele de pietrele golașe.

Kallik clipi, neștiind dacă fratele ei merită un răspuns.

— Ce-ar fi să ne vedem mai departe de drum? sugerează Toklo, iar Kallik simți în vocea lui o urmă de calm forțat. Lusa, mai încolo vei găsi un copac, spuse el, arătând cu privirea un copac înalt, contorsionat, crescut printre bolovani. Ai face bine să te cațeri în el și să ne spui ce vezi în depărtare.

Panta pietroasă continua și după copac, acoperită cu smocuri de iarbă galbenă și presărată din loc în loc cu niște tufe înfrunzite.

— Desigur! încuviință Lusa.

Traversă pârăul și se îndreptă către copac. Se agăță de scoarța acestuia și o vreme nu i se văzură decât ghearele. Apoi, ceilalți o priviră cum se cațără de pe o creangă pe alta.

— Uau! exclamă Kallik. Ce repede se cațără!

— Nu-i așa? răspunse Toklo, aruncându-i lui Taqqiq o privire plină de mândrie.

Taqqiq, însă, fornăi din nas:

— Trebuie să fie buni la ceva și urșii bruni – că, altfel, sunt absolut inutili.

Kallik observă imediat cum lui Toklo i se zbârlește blana de pe umeri.

— Taqqiq, încercă ea să schimbe subiectul. Simți miros de vânat? Ar fi minunat dacă am mânca ceva înainte de a porni mai departe.

Fratele ei adulmecă o vreme prin aer, ținându-și ochii mișiți.

— Poate... spuse el, pășind în susul pârâului și îndreptându-se către un tufăriș.

— Toklo, spuse Ujurak cu voce șoptită, m-aș putea transforma într-o pasăre și aș putea cerceta eu drumul.

— Știu, îi răspunse Toklo, privind către Kallik. Dar m-am gândit că Lusei îi va face plăcere să ne fie de folos cu ceva.

Kallik văzu cum ochii acestuia se îndreaptă către Taqqiq și înțelese că adevăratul motiv era că Toklo nu dorea ca fratele ei să afle că Ujurak își poate schimba înfățișarea... cel puțin, deocamdată. Kallik oftă. Nu avea de ce să obiecteze – Taqqiq nu făcuse nimic pentru a-i câștiga încrederea lui Toklo, mai ales după ce el și prietenii lui furaseră un pui de urs negru la Întâlnirea de Ziua Cea Mai Lungă. Era necesar să mai treacă ceva timp, asta era tot – dar și Taqqiq trebuia să înceteze să mai fie atât de dificil.

Toklo traversă pârâul și se îndreptă către copacul în care tocmai se cocotase Lusa, urmat la numai câțiva pași de Ujurak. Kallik lăasă apa să îi mai răcorească labele pentru câteva clipe, înainte să se urnească și ea, cățărându-se pe stânci. Trase adânc aer în piept și, în aceeași clipă, simți în nări un iz discret. *Vânat!*

Ghemuindu-se, înaintă călcând ușor, amușinând întruna. Observă mai la vale o adâncitură acoperită cu iarbă înaltă, uscată. Poate că acolo se găsește ceva... ceva de mâncare.

„Dacă aș reuși să prind ceva pentru toată lumea, cred că și Toklo ar fi mulțumit!“ Kallik își ținu respirația, încercând să se apropie, fără să atingă cu ghearele piatra de sub picioare. Simți cum îi chiorăie mațele de foame și cum își julește blana de pe burtă de țepii unor măracini. Pentru o vreme, i se păru că totul în jurul ei încremenise, la fel ca în ziua aceea, pe gheață, când Nisa așteptase ca focile să-și facă apariția prin copci.

Kallik inspiră din nou, adânc, de data aceasta reușind să recunoască mirosul: era una dintre acele păsări care își fac cuibul printre pietre. Îi putea vedea deja penajul castaniu printre firele înalte de iarbă. Pasărea încă nu îi simțise prezența, așa că ursoaica mai făcu un pas către cuibul ei.

Deodată, simți o vibrație în pietrele de sub picioare. Mârâind puternic, Taqqiq trecu val-vârtej pe lângă ea și, cu gura căscată și ghearele scoase din teacă, se aruncă asupra adânciturii pline de iarbă. Se auzi un fel de forfotă, după care pasărea țâșni dintre ierburi, împrăștiind pene în toate direcțiile. Tipă îngrozită și își luă zborul spre înaltul cerului. Disperată, Kallik privi cum prada ei se pierde în depărtare. Era o pasăre bine hrănită și, în aparență, tânără – ar fi fost cea mai bună masă din ultima vreme. Parcă i se făcuse și mai foame acum!

— Păsări idioate! exclamă Taqqiq, scuturându-și blana și ieșind dintre ierburile înalte. Salik se pricepea de minune să le prindă.

„Urși negri inofensivi și buni la prins păsări, vrei să spui“, gândi Kallik cu amărăciune. Ursoaica îl învinovăța

pe prietenul lui Taqqiq, Salik, de faptul că îl transformase pe fratele ei într-un monstru arogant și neprietenos. Salik se purtase de parcă ar fi fost conducătorul grupului de urși albi, tineri, care insultaseră pe toată lumea în timpul întâlnirii din Ziua Cea Mai Lungă și care încercaseră să provoace un adevărat război printre urșii negri. Nu făcuseră decât necazuri, iar Kallik fusese îngrozită atunci când aflase că unul dintre făptași era chiar fratele ei, de care se îngrijise încă din ziua în care mama lor fusese ucisă de orci, pe ghețuri.

Taqqiq se așezase între timp pe iarbă, scărpinându-se după urechi. Kallik își întoarse capul și îl văzu pe Toklo cum îi privește de lângă copac. Probabil că văzuse cum rataseră prada. Se duse la el și îi șopti:

— Îmi pare rău.

Toklo atinse absent cu laba rădăcina copacului și-i răspunse morocânos:

— Nu-i nimic.

Lusa coborâse de pe crengile de sus, făcând apoi un salt până în spatele celor doi:

— Din câte mi-am putut da seama, panta asta continuă până la o creastă, destul de departe de aici. Pe partea stângă, mi s-a părut că văd și niște copaci – de asemenea, o grămadă de urși care părăsesc lacul din spatele nostru. Mai e un urs alb la câteva lungimi de urs, în dreapta noastră, care a pornit-o cam în aceeași direcție cu noi, dar pe acolo, spuse ea, arătând cu botul către locul de unde izvora pârâul, aflat între doi bolovani uriași, sus, în dreapta.

— Un urs alb? repetă Kallik neliniștită.

Vreunul dintre prietenii lui Taqqiq se hotărâse oare să vină după ei?

— Nu cred că l-am mai văzut, îi spuse Lusa — iar Kallik înțelese că și Lusa se gândise la același lucru. Cred că e o femelă. O femelă însoțită de un pui.

— Atunci, înseamnă că nu vrem să dăm peste ei, spuse Toklo. În zona asta nu ne putem permite să împărțim prada cu nimeni. De aceea, în măsura în care se poate, ar trebui să ne ținem la distanță de alți urși.

„Va fi destul de greu să ne hrănim pe noi înșine. Suntem deja cinci urși care călătoresc împreună“, gândi Kallik. „În special în condițiile în care eu și Taqqiq suntem niște vânători atât de slabi.“

Era recunoscătoare pentru faptul că Toklo nu spusese asta cu voce tare, dar se temea că și el era de aceeași părere.

— Mergem mai departe, spuse Ujurak, pășind în jurul copacului.

Taqqiq îi aruncă o privire plină de suspiciune, încovoiindu-și spatele. Îl urmă pe micul urs brun care începu să se cațere mai departe, pe stânci. Auzind cum lovește cu ghearele de pietre, Ujurak se întoarse și îl privi nedumerit, de parcă nu ar fi fost convins de faptul că Taqqiq rămăsese cu ei.

Kallik rămase puțin în urmă alături de Lusa. I se părea ciudat să constate că se simțea mult mai în largul ei în compania acestei mici ursoaice negre, decât în cea a propriului frate.

— Sunt sigură că lui Taqqiq nu îi trebuie decât ceva timp să se obișnuiască cu noi, spuse Kallik după o scurtă perioadă în care ursoaicele pășiseră în tăcere, una lângă alta.

Apoi se întrebă dacă nu cumva tocmai făcuse o gafă...

De undeva, din apropiere, se auzeau trilurile unei păsări, care părea să-i sfideze pentru episodul de vânătoare ratat cu puțin timp în urmă.

Lusa păru surprinsă:

— Păi, sigur, spuse ea. Vreau să spun că el a călătorit cu ăia... cu alți urși, atât de multă vreme. Probabil că le duce dorul.

Kallik călcă pe un smoc de iarbă tăioasă.

— Cum ar putea duce dorul acelor urși îngrozitori? întrebă ea. Voi sunteți o companie mult mai simpatică.

— Pun rămășag că Toklo ar fi extrem de surprins să afle că l-ai făcut „simpatic“, spuse Lusa amuzată. Dar să știi că undeva, în adâncul ființei lui, el chiar este.

— La fel este și Taqqiq, ținu Kallik să adauge.

Lusa își lăsă capul în piept, evitând să o contrazică. Tot urcând panta și simțind cum razele soarelui încălzesc pietrele de pe drum, Kallik începu să aibă îndoieli. Oare era prea târziu pentru Taqqiq să se schimbe? Oare fusese o idee bună să îl convingă să vină cu ei? Sau acesta se schimbase deja prea mult ca să mai poată fi din nou fratele alături de care petrecuse atât de mult timp pe vremea când locuiau pe ghețuri?